

РЕШЕНИЕ

№ 1475

гр. София, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 22.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **4691** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 129, ал. 7 от ДОПК, вр. с чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба от „Пи Ел Си Б. 3“- Е. – [населено място], представлявано от управителя Л. Д. В. чрез адв. А. П. И. срещу Акт за прихващане и възстановяване /А./ № СФД21-ТД26-139/1/01.02.2021г., издаден от М. С. главен инспектор, потвърден с Решение № СОА21-РД28-14/15.04.2021г., издадено от Кмета на СО, с който е отказано възстановяването на недължимо внесена сума от дружеството в размер на 73 390.76лв., ведно със законната лихва от датата на плащане. Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения А., като постановен при липса на мотиви, съществени процесуални нарушения и неспазване на материалния закон. Моли оспорения А. да бъде отменен, а преписката да бъде върната на органа за ново произнасяне с указания решаващият орган да издаде нов А., с който да възстанови недължимо внесена сума от „Пи Ел Си Б. 3“- Е. сума в размер на 73 390.76лв., ведно със законната лихва от датата на плащане.

В съдебно заседание и по съществуващото на спора, жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски.

Ответната страна Кмета на СО чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното

адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

На 31.01.2014г. „Пи Ел Си Б. 3“- Е. – [населено място] закупува недвижим имот с идентификатор 68134.304.161.3, с административен адрес: [населено място], район „В.“, пл. „Света Неделя“ № 3, представляващ сграда за обществено хранене със застроена част - 291.00 кв.м. и тераса под метални куполи с лице към Площад „Света Неделя“ с площ 225.00 кв.м., монолитна със стоманена конструкция, при граници: изток – пл. „Света Неделя“, запад – [улица], север – калкан на сградата на [улица], юг – калкан на сградата на [улица], заедно със съответното право на строеж върху застроената площ от 516 кв.м. от ПИ с пл. №18, кв. 252, местност „Центъра“ – Зона А, с площ 558 кв.м съгласно нотариален акт за покупко – продажба №19, том I, рег. № 360, дело № 6/31.01.2014г.

На 14.02.2014г. за недвижимия имот е подадена декларация по чл.14 от ЗМДТ, с открита данъчна партида на имота №7203F61931, при обявена отчетна стойност в размер на 2 978 349.15лв. /2 933 745.00лв. е цената на придобиване на имота и 44 604,15 лева платените нотариални такси по сделката/.

Към 01.02.2014г. е дружеството е декларирало промяна в обстоятелството и е приложило оценка на процесния имот от лицензиран оценител. Представената от Дружеството експертна оценка е определена от оценителя на стойност 1 774 336.58лв. на имота през 2014г., което съответства на посочената преоценка в баланса на дружеството. Този факт е оповестен през 2015г., когато е публикуван в ТР ГФО на Дружеството за 2014г.

За периода 01.01.2013г. – 31.12.2017г. на „Пи Ел Си Б. 3“- Е. е извършена ревизия за установяване на дължимия данък недвижими имоти и такса битови отпадъци, приключила с издаването на ревизионен акт № СФР19-РД77-5/14.01.2019 г. Последният е връчен по реда на чл.32 от ДОПК, като по делото не са представени доказателства, че представител на дружеството не е могъл да бъде намерен на адреса за кореспонденция, след най-малко две посещения през 7 дни. Ответникът е приел, че РА не е обжалван пред кмета на Столична община и е влязъл в сила на 21.03.2019 г. Въпреки, че в РА№ СФР19-РД77-5/14.01.2019 г. на стр. 4 в мотивите е установено, че е налице промяна на отчетната стойност на имота от 2 978 349.15лева на 1 774 336.58лева към 31.01.2014г. и това е станало въз основа на официални документи с писмо вх. № СФР18-ДИ05-221/02.10.2018г. от ТД на НАП въз основа на Искане с изх. № СФР18-ДИ05-221/13.08.2018г. за предоставяне на заверени копия от счетоводните баланси на дружеството за ревизирия период, ревизиращият орган е определил дължимите ДНИ и ТБО върху отчетна стойност на имота - 2 978 349.15лв. Така въз основа на РА№ СФР19-РД77-5/14.01.2019 г. „Пи Ел Си Б. 3“- Е. е заплатило за периода 01.02.2014г. -31.12.2017г. ДНИ и ТБО сумата от 179 222,22 лева. Събирането на публичното вземане е възложено на частен съдебен изпълнител на 27.05.2019г., като задълженията по ревизионния акт са заплатени изцяло в периода 30.07.2019 г. – 13.12.2019 г.

За следващия период – 01.01.2018 г. – 31.12.2019 г. е извършена ревизия за установяване на дължимия данък недвижими имоти и такса битови отпадъци, приключила с издаването на ревизионен акт № СФР20-РД77-75/07.10.2020г., с който отново е констатирана обезценката на описания имот през 2014г. Тази обезценка е

посочена в Справката за нетекущи (дълготрайни) активи от 31.12.2014г. - Приложение 1 към СС1 за финансовата 2014 година - преоценена стойност на дълготрайния материален актив (ДМА), а именно: „Кафе – бар – ресторант“ с отчетна първоначална стойност – 2 933 745.00 лв. е преоценена през януари 2014г. на 1 774 336.58лв. Към счетоводния баланс е приложена справка за нетекущи (дълготрайни) активи към 31.12.2014г. Видно е от представените документи в ТР, които са публични и достъпни за ревизиращия орган, че балансовата стойност на актива е преоценена на 1 774 336.58лв. Посоченият счетоводен баланс е публикуван в Търговския регистър. РА не е обжалван по административен ред и е влязъл в сила на 28.10.2020г. Въпреки отправено от жалбоподателя искане за разсрочване на задълженията по ревизионния акт, то е предадено за събиране на частен съдебен изпълнител на 13.11.2020 г.

На 30.10.2020г. [фирма] е поискало на основание чл. 129, ал.6 от ДОПК възстановяването на недължимо внесена сума от 73 390.76лв. въз основа на Ревизионен акт № СФ19-РД77-5/14.01.2019г., влязъл в законна сила на 21.03.2019г., ведно със законната лихва от датата на плащане, и прихващане от същата сума на дължимите ДНИ и ТБО, установени с Ревизионен акт № СФР20 – РД77-75/07.10.2020г.

В срока по чл. 129, ал. 3 от ДОПК не е издаден Акт за прихващане или възстановяване, като на 05.12.2020г. от дружеството е подадена жалба срещу мълчалив отказ за произнасяне по направеното искане. С решение на кмета на Столична община с рег. № СОА20-РД28-43/31.12.2020г. мълчаливият отказ е отменен и преписката е върната за провеждане и приключване на административно производство по чл. 128 и сл. от ДОПК. Въз основа на решението на кмета на Столична община е издадена резолюция за извършване на проверка с рег.№ СФД21-ТД26-139/28.01.2021г., при която да се установи наличието на обстоятелства за възстановяване или прихващане на претендираните в Искане вх. № СФД20-ТД26-946/30.10.2020 г. суми.

С оспорения А. с рег. № СФД21-ТД26-139(1)/01.02.2021г., издаден от М. С. главен инспектор, е отказано възстановяване на платени задължения по искане за прихващане или възстановяване вх. № СФД20-ТД26-946/30.10.2020г. от „Пи Ел Си Б. 3“- Е. с мотива, че цитираните в искането ревизионни производства са приключили, ревизионните актове и по двете са влезли в сила, като задължението по ревизионен акт № СФР19-РД77-5/14.01.2019г. е заплатено изцяло, поради което няма основание за извършване на прихващане или възстановяване.

А. е оспорен по реда на чл. 152 и следващите от ДОПК пред кмета на Столична община, във връзка с която е постановено Решение на Столична община № СОА21 – РД28-14/15.04.2021г., с което е потвърден.

А. е оспорен по съдебен ред с жалба от 05.05.2021г., подадена чрез Столична община до АССГ. Жалбата е депозирана в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от активно процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

С оглед изясняване на делото от фактическа страна е допусната и приета, без оспорване от страните, съдебно-счетоводна експертиза /ССЕ/, изготвена от Е. К.. Вещото лице е извършило изчисления на дължимите за имота ДНИ и ТБО за периода 2014г. – 2017г. въз основа на две стойности - 2 978 349.15лв. и 1 774 336.58лв. В

резултат на тези изчисления е посочено, че общият размер на разликата между ДНИ и ТБО, изчислен върху основи 1 774 336,58 лева и 2 978 349,15 лева е 55 999,13 лева, надвнесена от дружеството и невъзстановена до настоящия момент, както и лихвите върху нея. Според експерта размерът на лихвата за забава за периода на забавено изплащане от СО към дружеството за надвнесената сума от 73 390,76 лева определена в жалбата, е 10 918,41 лева.

От заключението на допълнителната съдебно-счетоводна експертиза се установява, че за периода 2014г. – 2017г. задължението на „Пи Ел Си Б. 3“- Е. за ДНИ и ТБО върху отчетна стойност от 1 774 336,58 лв., като се вземе предвид и законовата лихва е в размер на 113 009,32 лева; Внесените суми от дружеството към СО район „В.“ и ЧСИ С. П. са в размер на 202 740,00 лева; Надвнесената сума, като се вземе предвид задължението на „Пи Ел Си Б. 3“- Е. за ДНИ и ТБО върху отчетна стойност от 1 774 336,58 лв., законната лихва и размерът на внесените суми към СО район „В.“ и ЧСИ С. П. е в размер на 89 730,68 лева; Лихвата върху надвнесената сума до датата на завеждане на жалбата в АССГ е в размер на 13 369,56 лева; Лихвата върху надвнесената сума до датата на изготвяне на ССЕ, е в размер на 20 050,40 лева.

При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл. 156, ал. 2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2, вр. чл. 129, ал. 7 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност, обхваща проверка на А. дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Нормата на ал. 3 овластява служителите на общинската администрация с правата и задълженията на органи по приходите в производствата по ал. 1 от с. з. В случая А. № СФД21-ГД26-139/1/01.02.2021г. е издаден от главен инспектор М. С., в качеството ѝ на орган по приходите съгласно чл. 4, ал. 1 и ал. 3 и чл.9б от ЗМДТ, за което е изрично оправомощена със Заповед №СОА20-РД09-1072/15.01.2020 г. на Кмета на Столична община. Следователно оспореният А. е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ.

При издаването на обжалвания акт е спазена предписаната от закона писмена форма, вкл. са изложени мотиви, съдържащи фактическо описание и правни изводи на органа. Не се установяват съществени нарушения на административно-процесуалните правила при издаване на акта.

Съдът намира, че обжалваният А. е постановен при нарушаване на материалния закон. Съгласно чл.128, ал.1 от ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Може да се

извърши прихващане с погасено по давност задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност. Според разпоредбата на чл. 129, ал.1 от ДОПК прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго. В случая жалбоподателят е направил искането си на 30.10.2020г., след влизане в сила на 28.10.2020г. на Ревизионен акт № СФР20-РД77-75/07.10.2020г., с който е констатирано погрешно изчисляване на задълженията на [фирма] за периода 01.02.2014г. – 31.12.2017г. с Ревизионен акт № СФ19-РД77-5/14.01.2019г. поради промяна на отчетната стойност на имота от 2 978 349.15 лева на 1 774 336.58 лева още към 31.01.2014г. Искането е за прихващане на недължимо внесена сума от 73 390.76 лв., доказано за неправилно изчислена в Ревизионен акт № СФ19-РД77-5/14.01.2019г., със задълженията на дружеството за ДНИ и ТБО, установени с Ревизионен акт № СФР20 – РД77-75/07.10.2020г. Вместо да извърши прихващането с надвзетите суми и въпреки отправено от жалбоподателя искане за разсрочване на задълженията му по ревизионния акт, органът по приходите отново за втори път е утежнил положението на дружеството, като е предал Ревизионен акт № СФР20 – РД77-75/07.10.2020г. за събиране на частен съдебен изпълнител на 13.11.2020 г.

Видно от събраните по делото доказателства задълженията на [фирма] към 14.01.2019г. са били в размер на 111 730.86 лв., но срещу дружеството е образувано изпълнително дело с актуален дълг към 04.06.2019г. – 185 121.62 лв.- задължения за ТБО и ДНИ ведно с лихви към 04.06.2019г., като отделно дружеството е натоварено с разноси по изпълнителното дело. Следователно дружеството е внесло недължими 73390.76 лв. за ДНИ, ТБО и недължими лихви. Сумата от 16 417.06 лв. е удържана от ЧСИ като такси по изпълнителното дело и представлява загуби за жалбоподателя. Този извод се потвърждава и от заключенията на двете ССЕ. Според експерта надвнесената сума е в размер на 89730,68 лв. с лихва към датата на образуване на административното дело – 13369,56 лв, а към датата на изготвяне на заключение тази лихва вече е 20050,04 лв. Видно от заключението на ССЕ задължението на [фирма] за ДНИ и ТБО върху отчетна стойност от 1 774 336,58 лв., като се вземе предвид и законовата лихва е в размер на 113 009,32 лева; Внесените суми от [фирма] към СО район „В.“ и ЧСИ С. П. са в размер на стойност 202 740,00 лева; Надвнесената сума за ДНИ и ТБО върху отчетна стойност от 1 774 336,58 лв., законната лихва и размерът на внесените суми към СО район „В.“ и ЧСИ С. П. е в размер на 89 730,68 лева; Лихвата върху надвнесената сума до датата на завеждане на жалбата в АССГ е в размер на 13 369,56 лева, Лихвата върху надвнесената сума до датата на изготвяне на ССЕ, е в размер на 20 050,40 лева.

Съдът намира, че административният орган е постановил своя отказ за прихващане и възстановяване в нарушение на принципа за съразмерност, прокламиран в чл.6 от АПК, задължаващ го при упражняване на правомощията си да действа по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Лаконичните мотиви, изложени в оспорения А., че има влязъл в сила РА, който макар и да е неправилен, означава, че ответникът черпи права от собственото си недобросъвестно поведение. С оглед гореизложеното, следва обжалвания акт да бъде отменен като незаконосъобразен, а преписката върната

на органа по приходите за произнасяне по същество съгласно дадените указания в настоящето решение.

Предвид изхода на спора, искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, съдът намира за основателно съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК. В хода на съдебното производство жалбоподателят е направил действителни разноски в размер на 16 680 лева: 50 лева държавна такса, 1000 лева възнаграждение за ССЕ, 15 630 лева, представляващо адвокатско възнаграждение съгласно договора за правна помощ с включен ДДС. Съдът счита за неоснователно възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗАдв. адвокатът има право на възнаграждение за своя труд. То се определя въз основа на договор за правна защита и съдействие, като размерът на възнаграждението е основен елемент от този договор. Според чл. 36, ал. 2, изр. 2 ЗАдв. този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредбата на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа императивен минимум. В настоящия случай причина за образуване на производството е станал ответникът, който с неправомерните си действия е реализирал право, което не му се следва. С оглед изхода на спора, същият следва да понесе разноските по делото. Ето защо, съдът намира, че платеният адвокатския хонорар е обоснован от фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран Административен съд София-град, III отделение, 55 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Акт за прихващане и възстановяване № СФД21-ТД26-139/1/01.02.2021г., издаден от М. С. главен инспектор, потвърден с Решение № СОА21-РД28-14/15.04.2021г., издадено от Кмета на СО, с който е отказано възстановяването на недължимо внесена сума от дружеството в размер на 73 390.76лв., ведно със законната лихва от датата на плащане.

ВРЪЩА административната преписка на дирекция "Общински приходи" при Столична община за ново произнасяне по искането на „Пи Ел Си Б. 3“- Е. за възстановяване на недължимо внесена сума от дружеството в размер на 73 390.76лв., ведно със законната лихва от датата на плащане, съобразно указанията, дадени в настоящето решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „Пи Ел Си Б. 3“- Е. ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [улица], ет.5, ателие 1, представлявано от управителя Л. Д. В. чрез адв. А. П. И., разноски в размер на 16 680 /шестнадесет хиляди шестстотин и осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: